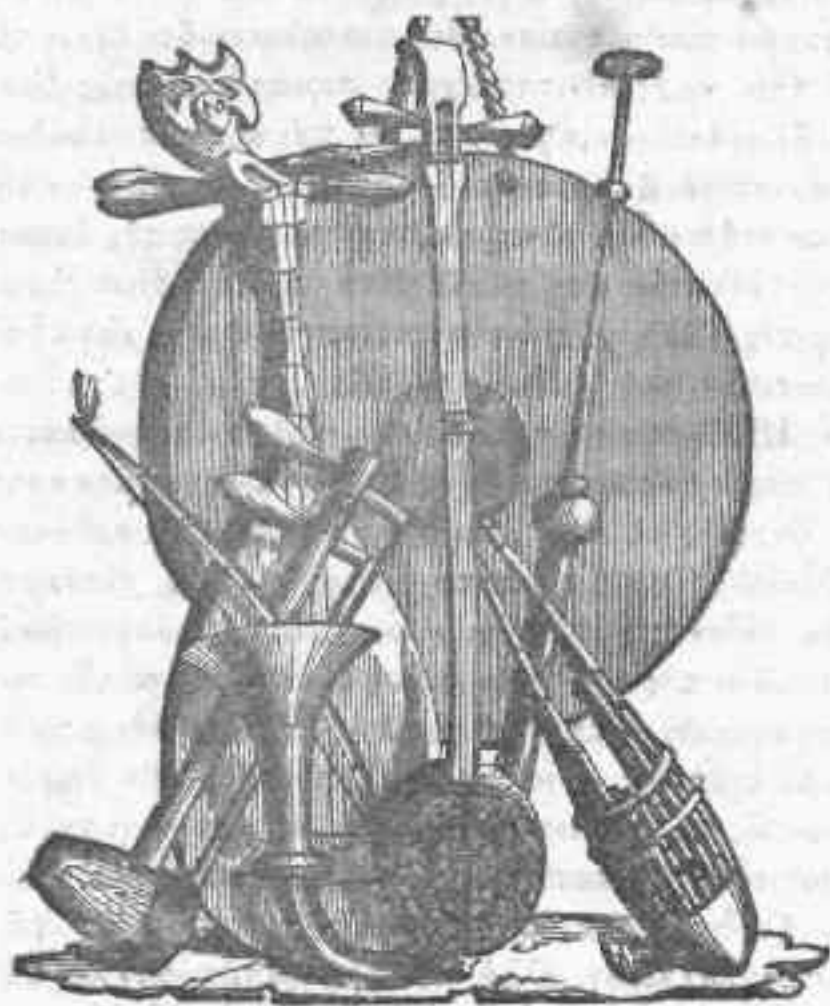

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΙΝΩΝ.

—ο—

Ἡ ἐπομένη εἰκὼν, παριστάνουσα τὰ μουσικὰ ὄργανα τῶν Σινῶν, ἀνήκει εἰς τὴν ἐν τῷ φυλλαδίῳ ΠΕ'. ἱστορικὴν περιγραφὴν τοῦ *Θεραπίου Κράτους*, τὴν φιλοπονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κ. Ι. Δε-Κι-γάλλα. Καταχωρίζεται δὲ ἐνταῦθα ὡς συμπλήρωμα, ὡς εἰπῶν, τῶν διαφορῶν σινικῶν εἰκονογραφικῶν αἰτίνες ἐδημοσιεύθησαν διὰ τε τοῦ εἰρημένου φυλλαδίου, καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ Π'.

Περὶ τῆς μουσικῆς τῶν Σινῶν εἶναι δύσκολον νὰ εἰπωμέν τι ἄλλο, εἰ μὴ ὅτι, στερούμενη καὶ χρόνου, καὶ ῥυθμοῦ καὶ μελωδίας, εἶναι θορυβώδης καὶ ὀχληρά. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὁμῶς διαφέρει οἱ βόνζοι ἢ ἱερεῖς ψάλλοντες, ἐκπέμπουσι τόνους βαρυτέρους, καὶ κατὰ

Μουσικὰ ὄργανα Σινῶν.

τινας τελετὰς συνοδεύουσι τοὺς τόνους τούτους κρούοντες τὸ ἐν τῇ περούρῃ εἰκὼν κυκλοτερὲς τύμπανον.

Αἱ τελεταὶ αὗται εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, καὶ, καθὼ βεβαιῶσιν οἱ ἰδόντες αὐτάς, ἔχουσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν πολλὰν ὁμοιότητα πρὸς τὰς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας οἱ βόνζοι κλίνουσι γόνυ, ἀνυψοῦσιν, ἀνοίγουν καὶ συνοῦσι τὰς χεῖρας ἀπαραλλάκτως ὅπως οἱ ἱερεῖς τῆς δύσεως ὅταν ἱερουργῶσιν.

Οἱ Σῖναι δὲν ἐκκλησιάζονται ὅπως ἡμεῖς, εἰς τοὺς ναοὺς· οἱ βόνζοι μόνον προσεύχονται, καὶ λειτουργοῦσι, καὶ ἐπικαλοῦνται τὰς εὐλογίας τοῦ Φῶ ὑπὲρ ὅλων τῶν ἄλλων. Εἰς σπουδαιότατος μόνον περιστάσεις, ἰδιώτης τις ἀποτείνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Θεὸν τοῦτον. Ὅσάκις, π. χ. πρόκειται νὰ ἐπιχειρηθῇ ταξείδιον, ἢ φοβεῖται κακὸν, ἢ ἐπιθυμεῖ ἀγαθόν τι, εἰσέρχεται εἰς τὸν ναόν, καίει χαρτία κεχυρωμένα, καὶ λιβανωτὸν, καὶ μαντεύεται τὴν τύχην αὐτοῦ. Ὁ

δὲ τρόπος τῆς μαντείας εἶναι διττός· λαμβάνει δύο ξύλα, ἐξ ὧν τὸ μὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους κοῖλον, τὸ δὲ καμπύλον, καὶ τὰ ῥίπτει εἰς τὸν ἀέρα. Ἐὰν πέσωσι κατὰ τινα τρόπον ὀρισμένον, ἡ τύχη εἶναι εὐμενής, εἰδὲ, δυσμενεστάτη. Ἡ μαντεία αὕτη ἐπανλαμβάνεται πολλάκις ἕως οὗ τὰ ξύλα πέσωσι κατ' εὐχὴν.

Ὁ ἄλλος τρόπος εἶναι ὁ ἐφεξῆς·

Βάλλονται ἐντὸς κανίστρου ῥαβδοὶ ἡριθμημέναι· συνταράσσεται δὲ τὸ κανίστρον ἕως οὗ ῥιφθῇ ἐκτὸς αὐτοῦ μία ῥαβδος. Λαμβάνουσι τότε τὸν ἐπ' αὐτῆς ἀριθμὸν καὶ φέρουσιν αὐτὸν εἰς μέρος τι περιέχον τόσας διαιρέσεις ὅσαι ἀριθμοὶ ὑπάρχουσιν ἐντὸς τοῦ κανίστρου. Ἐν ἐκάστῳ δὲ τῶν μερῶν τούτων εὐρίσκεται ἔγχρατον ἐντυπον μαντεῖον ἐὰν ἡ τύχη θέλει εἶσθαι ὡς ἢ ἀνίλεως. Τὰ ἐντυπα ταῦτα δίδονται ὑπὸ τῶν βόνζων, καὶ ὡς ἐκ θαύματος προλέγουσι πάντοτε λαμπροτάτην ἐπιτυχίαν.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

—ο—

Ἐπὶ τῆς μακρᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρνασσοῦ ἐρημώσεως, μεταξὺ τῶν σπανίων ποιητῶν ὧν ἡ λύρα ἐφαίδρυνεν εἰσέτι τὰς λόγχας αὐτοῦ, εἰς ποιητὴς προεξῆρχεν, ἀκάματος, ἀνεξάντλητος, τραχὺς ὡς οἱ βράχοι ἐφ' ὧν ἐψάλλεν, ἀρελῆς ὡς ἡ φύσις ἧς ἦν υἱός, ὁ δὲ ποιητὴς αὗτος ἦν ὁ ἑλληνικὸς λαός. Τὰ ἄσματά του δὲν εἶναι ἄνθη τῶν Μουσῶν κηπευτά, ἀλλ' ἀνεπιτήδευτα καὶ αὐτόματα τῆς διανοίας αὐτοῦ προϊόντα, καὶ ἀκαλλιέργητον μὲν μεταχειρίζομενα γλῶσσαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὔτε χάριτος στερούμενην οὔτε δραστηριότητα.

Αἱ δημοτικαὶ αὗται ποιήσεις εἰσὶ καθ' ἡμᾶς ἐν τῶν ἀξιολογωτάτων ἐθνικῶν μνημείων, διότι ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὐδέποτε ἐπαυσεν ἡ ποιητικὴ ἐμπνευσις οὔσα μία τῶν εὐσιῶν τοῦ λαοῦ, ὅστις ἄλλοτε τὰ μάλιστα ἐλαμπρύνθη διὰ τῆς ποιήσεως. Καὶ ὅσάκις δὲ, ὡς οὐ σπανίως συμβαίνει, ἡ ποιητικὴ αὐτῶν ἀξία δὲν εἶναι μεγάλη, καὶ τότε πάλιν πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ συλλέγωνται ὡς ἐθνικὰ μνημεῖα ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων· οὐ μόνον διότι δεικνύουσι τὴν ἀληθῆ τῆς ἐμιλουμένης γλώσσης κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ διότι εἰσὶν ἡ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο, τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἀρίστη καὶ ἀκριβεστάτη παράστασις, τινὰ μὲν αὐτῶν ἀνεξαρτησίαν πνέοντα, καὶ πολεμικὸν ἐνθουσιασμόν, εὐγενὲς ἀντήχησις τῶν αἰσθημάτων τῶν ἀδαμάστων υἱῶν τῶν ὀρέων, ἄλλα δὲ τοῦ θαλασσινοῦ περιγράφοντα τὴν ἀλήτιδα καὶ ἀφροντιν δίαιταν, καὶ ἄλλα ἀπορρέοντα ἐκ τῆς καταβεβλημένης καὶ ταπεινοτέρας φρενὸς τοῦ γογγύζοντος κατοίκου τῶν πόλεων, πολλὰ δ' ἀντανακλῶντα τὴν εὐαίσθητον καὶ

γχαρίσαντες φέρειν τοῦ ἔθνους, τὴν μειδιῶσαν ἀκτῖνα
ἐκείνην, ἥτις διασχίζει ἐνίοτε καὶ αὐτὰ τὰ νέφη τῆς
τριφυλίας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους νομίζομεν τὰς ποιήσεις
τοῦ λαοῦ ταύτας ἀξίας διειρηστικῶς, καὶ εὐγνωμόνως
θελομέν τ' ἐγγραφῆναι, προθύμως δὲ δημοσιεύειν πᾶσαι
οὐκαὶ ἡμεῖς μὲν διευθυνθῆναι, ὡς ἀρχήματα ἀπὸ τινων
δὲ ὀφειλομένων εἰς τὸν Κ. Γ. Γερτζιζήν, τὸν περικ-
τευμένον καὶ φιλόκαλον Βιβλιοφύλακα τῆς Βουλῆς.
Ἠξιοῦμεν ὅτι τὰ πλείστα τῶν καιμένων τῶν τοι-
ούτων ἀγαθῶν, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μεταδιδό-
μενα, καλοῦσθαι, συνδεῖσθαι ἀτόπως καὶ παρα-
καρποῖνται. Καὶ ἡμεῖς μὲν προτιθέμεθα νὰ σώσωμεν
ἐντελοῦς ἀπωλείας ὅσα διατηροῦνται ἐν τῇ μνήμῃ
ἐστέν· εἰς δὲ τὴν πρώτην τεύτην ὅλην ἄλλοι δύναν-
ται, ἀφ' οὗ συναχθῆναι νὰ προσπαθῶσι τὴν ὁρὰ τῆς
κρητικῆς.

I.

Ἔνα πουλάει ἔδγκειν ἔδ μίσα ἔδ τῇ Φήδῃ
Μίρα καὶ νύχτα ποικίλῃ τὰ κλέπτικα λημέρια
Ψάλλει νὰ ὄρῃ τὴν κλερτουριά τὸν Μήτηρ, τὸν Μιχάλη
Καὶ πῆγε καὶ λημέριασε σὲ κλέπτικα ταμπούρια.
Βρίσκει κεράλια κατὰ γῆς, κεράλια κρεμασμένα,
Κ' ἔνα κεράλι ἔχωρα, ἔχωριστὴ πρὸ τῆς ἄλλης.
Μαύρα πουλιά τὸν τριγυροῦν κ' ἄσπρα τὸν τραγουδοῦν,
Κ' ἔνα πουλί καλὸ πουλί στέκει καὶ τὸν βωτᾷ.
Παιδιά ποῖος εἶν ὁ πρώτος σας, ποῖος εἶν ὁ καπετάνιος;
Τὸν πρωτὸν ἔσκουσαν τὸν Μήτηρ, τὸν Μιχάλη;
Κεράλι ποῦται ἔχωρα, ἔχωριστὴ πρὸ τῆς ἄλλης.
Τὸ τί καὶ εἶν πού καμαὶ καὶ σ' ἔχουνε κομμένο;
Μῆνα δερβένα πάτησε, μὴν ἄνι σκλάβους πῆρε;
Κ' ἐγὼ δερβένα πάτησα κ' ἐγὼ σκλάβους ἐπῆρα
Καὶ τώρα ἀποκλείστηκα εἰς τὰ Δερβινοχώρια.
Μίρα καὶ νύχτα ποικίλῃ ὅλα τὰ βλακεία
Γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν τὰ χωρὶα ἢ Ἐγγίπο κ' ἢ Φήδα.
Πουλί μου ποῦθεν ἔρχεσαι, πουλί μου ποῦ πηγαίνεις;
Μὴν ἔρχεσαι ἀπ' τὰ Κούτουρα, μὴν ἔρχεσαι ἀπ' τὴν Φήδα,
Μὴν πᾶς κατὰ τὴν Διδαδιά, ἢ τ' Ἀρδαντοχώρια;
Ἄν πᾶς κατὰ τὸ Δίσταμο ἔσθον Καπετάν Μιχάλη.
Πῆς του, τὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν Καπετάν Μήτηρ.
Ποτὲ νὰ μὴ μὲ κροτεῖν νὰ μὴ μὲ παντηχαίνῃ
Μὴν πῆ πῶς ἐσκοτώθηκα καὶ πῆγα κ' εἰς τὸν τόπο,
Νὰ πῆ πῶς ἐπαυδρεύθηκα κ' ἐπῆρα τρεῖς γυναῖκες.
Μὰ ἦσαν ἀπ' τὰ Κούτουρα κ' ἢ ἄλλη ἀπὸ τῇ Φήδῃ
Ἡ τρίτη κ' ἢ καλὴτερη ἦταν Διδαδιοπούλα.
Εἶχε τρεῖς δόλοι ἀρματολῶδες καὶ καπιτανάριους,
Τὸ νὰ τὰς εἰς τὴν Λ. Δαδιά καὶ τ' ἄλλο, στὸ Τάλαντι
Κ' ὁ Γιάννης ὁ Ἀρδαντογιάννης εἶν πέρα στὴ Μπουτουνίτσα.
Μιχάλης ἐσκότησε καὶ πᾶει στὸν Ἀνδρουτσο
Κ' Ἀνδρουτσο ἐπροβοδῆσε καὶ τὸ στείλει καὶ γράμμα
Νὰ ῥῆθῃ, Μιχάλη, νὰ στείλωμε πέρα στὴν Ἀγία Μαρίνα
Νὰ μάσης τὰ μπουλούκια σου, πού τᾶχες σκορπισμένα
Θὰ πᾶ νὰ πολεμήσουμε μὲ τὸν Ντελὴ Ἀχμέτη
Καὶ ὁδὸ χαμπέρι μούρθανε κῆποιος φίλος μου τὸ εἶπε.
Μιχάλης ἐσκοτώθηκε στὰ Κούτουρα πρὸ πάντων
Κ' ἄρῃνα χαιρετίσματα σ' ὅλα τὰ παλληκάρια
Σὲ σὺν Ἀνδρουτσο, ἀδελφε καὶ πολυαγαπημένε
Καὶ Γιάνν' ἀπὸ τοὺς Σιλικούς καὶ τὸν Βλαχοβινάση
Τοὺς στείλω χαιρετίσματα καὶ τοὺς φίλῳ τὰ μάνα.
Ποτὲ νὰ μὴ μὲ ἀκροτεροῦν, νὰ μὴ μὲ παντηχαίνουν
Στὸν κῆτω κῆμο ἀντάμωσι, ἐκὶ θὰ φιληθῶμε.
Κ' ἂν πᾶτε εἰς τὴν Διδαδιά, τὰ Ἀρδαντοχώρια
Ἄν σὺς βωτῆσῃ ἢ μάνα μου, ἢ μαύρη ἀδελφὴ μου
Ποτὲ νὰ μὴ μὲ κροτεροῦν νὰ μὴ μὲ παντηχαίνουν.

II.

Διῶξε με, μάνα, διῶξε με μὲ ξύλα μὲ λιθάρι
Διῶξε με ἀπὸ τὸ σπήτι μας τὸ σπᾶτι τοῦ πατρός μου.
Τί σοῦ 'καμα, μπουλά μου, καὶ ὅλο μὲ κατερίσαι,
Θὰ σκαπετήσω δυὸ βουνά καὶ δυὸ τρυφὰ ποτάμια
Νὰ πᾶω καὶ γὰρ μὲ τὰ πουλιά καὶ μὲ τὰ χελιδόνια,
Τὰ χελιδόνια νὰ ῥχωνται καὶ γὰρ ὄνο νὰ πηγαῖναι,
Ποῦ νὰ μαλλιάτῃ ἢ γλῶσσά σου βρωτώντας τοὺς διαδάτας
Καὶ νὰ σκαπῇ ἢ μποῖλια σου σφογγίζοντας τὰ δάκρυα.
Διαδάτας πού διαβαίνει, παράτας πού περνᾷ,
Μὴν ἴδωτε τὸ Γιάννη μου τὸ Γιάννη μ' τὸ λαβέντη;
Σὲ τί βουνὸ νὰ βρίσκειται σὲ τί κάμπους νὰ πιασῇ;
Ἔμας ἐφῆς διαδύναμε μὲς τὸν τρανὸ τὸν κάμπο
Πήγαμε καὶ τὸν ἡῤῃμα κομμένο καὶ σκαμμένο.
Μαύρα πουλιά τὸν τριγυροῦν κ' ἄσπρα τὸν τριγυρίζουν
Κ' ἔνα πουλί καλὸ πουλί μὲ τὰ φτερά σημεῖνα
Ἔστανε τὸν ἐρώτῃ στέκει καὶ τὸν βωτᾷ
Γιάννη μου, τί κακὸ 'καμας καὶ σέχουνε κομμένο;
Ἠγὼ Τούρκους ἐσκίτωσα, Τούρκους καὶ πέρνω σκλάβους
Κ' ἐπῆγα καὶ πολέμησα στὴ μέση ἀπὸ τὸ κάμπο.
Γιουρούσι κῆνω στὴν Τουρκία καὶ μὲ 'χουνε κομμένο.

III.

Πουλί μου, ποῦ ξεχάμασες, ποῦ 'σουν τὸ καλοκαίρι;
Στὸ κυπαρίσι τὸ ψηλὸ ἔστιασα τὴν φωλιά μου
Κ' ἔδγκαν τὰ πουλάκια μου κ' ἔστειναν τὴν φωλιά μου
Χρυσὸς ἀστὸς ἐπέρασε ψηλὰ στὸ κυπαρίσι
Καὶ τὴν φωλιά μου χάλασε, μοῦ τρώει τὰ πουλιά μου.
Τ' εἶν τὸ κακὸ πού καμαὶ, ἀτέ μου σταυρατέμου;
Χάλασε τὴν φωλιά μου, μοῦ τρώει καὶ τὰ πουλιά μου.
Σὲ καταριῶμαι θλιδερὰ καὶ προκαπῇ δὲν κῆναι,
Ἐγὼ 'μαι κῆνω τὸ πουλί τὸ παραπονεμένο,
Ὅπ' ὄρω ἴσκιος κάθουμαι κλεράκι καὶ κοιμῶμαι
Καὶ ὅθ' εἶν λημέρι κλέπτικο πᾶω καὶ λημεριάζω
Σηκώνωμαι ἀπὸ ταχὺ τοὺς λέω ἔνα τραγούδι
Ποῦ εἶδα, μωρὲ κλεφτοπούλα, μικρὰ καὶ παιδεμένα,
Ποῦ τρέμουν χόρως καὶ χωρὶα χόρως καὶ βλακεία,
Ποῦ τρέμει κ' ἔνας ἄρχοντας ἀπὸ τὴν Μακρινίτσα,
Ποῦ ἐπῆρε σκλάβους τὰ παιδιὰ καὶ σκλάβους ταῖς νυφάδες,
Καὶ τοῦ σκοτώσαν δυὸ παιδιὰ καὶ ἄλλα παιδιὰ δὲν ἔχει;
Καὶ τοῦ ζητᾷτε ἔγγορὰ κατὸ χιλιάδες γρόσια,
Καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει ὁ ἔρημος ν' ἀρθῇ νὰ τὰ ἔξαγοράσῃ,
Μόν περπατεῖ μὲς τὸ ντυνὸ καὶ περπατεῖ καὶ κλαίει;
Παιδιά δὲν κάμει καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέγα σπήτι
Σὰς ἐξιδουμάζει ὁ θεὸς καὶ προκαπῇ δὲν κῆναι
Θὰ περπατεῖται τὰ βουνά καὶ ὅλα τ' ἀγριοδούνα.

IV.

Μὲς τὴν κερὶα ἔσθον ἔλαιο κῆναι ὁ Καλτσοδημος
Μὲ τὴν Κρουστάλο στὸ πλευρὸ τὴν κοτσάμπασοπούλα,
Ὁ Δάκος ἀπ' τὴν μιά μεριά κ' ὁ Γούλας ἀπ' τὴν ἄλλη.
Κίρνα, Κρουστάλο, κέρνα μας μ' ἔνα σημένο τάσι
Ὅσο νὰ σκάτ' αὐγερινὸς νὰ πᾶ ἢ πούλια γέφυρα
Νὰ πᾶν τ' ἀγρόνια στὴς φωλιὰς κ' ἢ ὠμορφικὰ νὰ πλύνουν.
Ἐγὼ κερνάω, δάκος μου, καὶ γὰρ τὰς τραγουδοῦ.
Ὅσον τὰ μάτια περὶ τὰ φρούδια τῆς γρημμένα
Μάγουλα τριαντάφυλλα, καὶ πρόσωπο σὰν μήλο
Καὶ τὸ λεγνὸ τῆς τὸ κορμὶ μέσα σὲ περιδόλι.
Διάκο σοῦ κῆνω ἔνα ῥετζὸ, Διάκο σὲ προσκυνᾶω,
Νὰ σκιάσῃς σὺ ἔνα χαρτὶ πικρὸ, φαρμακευμένο,
Νὰ στείλῃς τοῦ πατέρα μου γιὰ νὰ μὲ ἔξαγοράσῃ.
Χίλια φλωριά τὴν ἔξαγορὰ κ' ὅκτω χιλιάδες γρόσια
Καὶ σὺρε μὲς τοὺς Μπέδες καὶ στοῦ Διδᾶν ἐφέντι
Νὰ πᾶς στὸ Βελιπασὰ νὰ πᾶς στὸ Βεζύρι,
Γιὰ νὰ μάς στείλῃ μπουγιουρτί νὰ γείνω καπετάνιος,
Νὰ περπατήσῃ ἀρματολῶδες νὰ περπατῶ καὶ κλέπτης
Θέλω μισὸ ἀπ' τὸ Κράδδαρι κ' ὅλο τὸ Δαυδορίαι.

Κ' ἂν δὲν θὰ κάψω τὰ χωριά εἴτε τὴ Βιλαίη
Θὰ κάμω μάναις δίχως γιούδες γυναίκαῖς ἴχως ἄνδρες
Θὰ κάμω καὶ μιὰ παπαδιά ἀπὸ τὴν Ναρκοτίναν
Νὰ περπατῇ νὰ κλαίγεται, νὰ περπατῇ νὰ κλαίῃ.
Ὁ Δῆμος πᾶσι τὸ Ζυγὸν κ' ὁ Διάκος τὸ ποτάμι
Κ' ἐπῆγαν κ' ἀνταμώθηκαν στὴ ράχη στὰ μπαρδούνια,
Ποῦ 'ναι τὰ κρύα τὰ νερὰ καὶ τὰ παχὺὰ κριάκια
Ἔχουν μὲ κλέφταις μάζωξι καὶ πᾶν ν' ἀνταμωθοῦνε
Τὸν Ἀλιζώτη τὸν περίφανον τὸν Ἀργυροκαστρίτη,
Καὶ μὲ τὸν Γούλα τὸ καλὸ καὶ τ' αἰετοπαλληκάρη.
Ἐγὼ γιὰ χεῖλι κόκκινο κ' ἐγὼ γιὰ μαῦρα μάτια,
Ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη μου τρεῖς βίγλας θὲ νὰ βάλω
Βάσω τὸν ἥλιο στὰ βουνά, τὸ στεινωτὸ στοὺς κάμπους,
Τὸν κὺρ βοριά τὸν ὄρεσιν βάνω στὰ παραθύρια
Βάνω στὰ παραθύρια μου γιὰ μάτια καὶ γιὰ φρύδια.
Παραθύρισα μ' ὠμορφὴ κ' ἀργυροκαρφωμένη
Γιὰ νοίξετε, γιὰ κλείσετε, γιὰ πῆς τε τῆς κυρᾶς σας,
Γιὰ πῆς τε τῆς κυρούλας σας νὰ βγῇ στὰ παραθύρι
Δὲν εἶμαι ὄρεος νὰ τὴν πιῶ, κ' αἰτὸς νὰ τὴν ἀρπάξω.
Μὲν εἶμ' ἐκείνο τὸ πουλὶ τὸ παραπονισμένο
Ὅτι ὄδρω ἴσκιον κάθουμαι, κλαράκι καὶ κοινοῦμαι
Κ' ἐπ' ὄδρω κόρην ὠμορφῇ, φιλωτὴν καὶ διαδαινῶ.
Φίλησέ με, λιθέντη μου, καὶ πάλιν φίλησέ με,
Κ' ἀπὲ ν' ἀρήσης τὴν ὑγείαν, καὶ θὰ πέρης τὴ στράτα.
Πάλιν καλαῖς ἀντάμωσας· πάλιν θὰ φιληθοῦμε.

V.

Πέρα σ' ἐκείνο τὸ βουνὸ, ὅσους ὦηλὸ καὶ μέγα,
Τὴν ἀποκείθε τὴν μεριά, εἶναι μιὰ κρύα βρύσι.
Ἄγουρος πέτρα πελεκᾷ, μὲ τὸ 'να τοῦ τὸ χέρι
Μὲ τὸ 'να τοῦ τὸ χέρι 'κόνα ζωγραφισμένη.
Ἄγουρος ἄλλος διαβῆκε καὶ τὸν κατημαράει
Ἄγουρε ποῦ ν' τὸ χέρι σου καὶ πελεκᾷς μὲ τὸ 'να.
Ἐτέρω ποῦ μὲ ρώτησες νὰ σοῦ τὸ μαρτυρήσω.
Κόρη ξανθὴν ἐφίλητα καὶ μοῦ κοψαν τὸ χέρι.
Ἄς τὴν ἐτριτοφίλαγα καὶ ἄς μ' ἐκοψαν καὶ τ' ἄλλο,
Ἄς τὴν ἐματρίφίλαγα καὶ ἄς μ' ἐκοψαν κ' ἐμένα.
Ἄγουρε μ' κακὸ 'πὸ καμὲς καὶ σοῦ κοψαν τὸ χέρι
Κ' ἡ μάνα σου σὲ καρτερεῖ κ' αὐτὴ σὲ παντηχαίνει.
Πίσω ἐγὼ δὲν ἔρχομαι καὶ πίσω δὲν πηγαίνω
Κ' ἂν πᾶτε εἰς τὸν τόπο μας καὶ κάτω στὰ χωριά μας
Νὰ πῆτε τῆς μανούλας μου νὰ πῆτε 'σ' ἀδελφῆς μου
Ποτὲ νὰ μὴ μὲ καρτεροῦν, νὰ μὴ μὲ παντηχαίνουν.

VI.

Τώρα τὴν αὐγὴν, τώρα ἡ αὐγὴ χαράζει,
Τώρα τὰ πουλιά τώρα τὰ χειλιόδια.
Ὅλα κηλαδαῖν σὲ ἀφέντη μου τὴν πόρτα.
Ξύπν', ἀφέντη μου, ξύπνα, γλυκὸ μου ἡτέρι
Ξύπνα φίλησε, φίλησε μαῦρα μάτια
Καὶ ἄσπρο λιμὸν, βολάκια σὰν λαμόνια.
Ἄς με, Διγενῆ, λίγον ὕπνον νὰ πάρω
Γιὰτ' ἀπόστασα καὶ εἶμ' ἀποσταμένος
Ἀπ' τὸν πόλεμον καὶ ἀπ' τὰ πολλὰ τουφέκια.
Μὲν ἀφέντης μου ὅλο 'μπροστὰ μὲ στέλνει
Γιὰ νὰ σκοτωθῶ νὰ πάω σκοτωμένος.
Μποὲ μποὲ, μάτια μου, μποὲ μποὲ, γλυκὸ μου ἡτέρι
Δὲς μὴν σκοτωθῇ, μὴν πάης σκοτωμένος
Ποῦ θὰ σ' εὐρῶ γὰρ διὰ ν' ἀνταμωθοῦμε;
Ἐδῶ ποῦ πάω, κόρη μου, ποτὲ δὲν μ' ἀνταμώνεις.

VII.

Ἐμένα ὁ ἀφέντης μου μὲ βάνει καὶ κερνάω
Καὶ ἀπὸ τὸ συνεχέραςμα καὶ ἀπ' τὰ φιλὰ τραγουδία
Τρεμοβιάζει τὸ χέρι μου, μοῦ πέφτει τὸ ποτήρι.
Οὔτε σὲ πέτρα ἔπεσε, οὔτε καὶ σὲ λιθάρι,
Μὰ στῆς κυρᾶς μου τὴν ποδιά, σὲ ἀφέντη μου τὸ γόνα.
Τ' ἀφέντη βρυσφάνηκε καὶ πᾶσι νὰ μὲ πουλήσῃ
Διακλητήδης ἔδωκε σ' ὅλα τὰ Κατιλίκια

Ποῖος θέλει δοῦλον εὐμορφὸν νὰ τὸν κερνᾷ νὰ πίνῃ;
Μὴ μὲ πουλήσῃ, ἀφέντη μου, καὶ μὴ μὲ παζαριάζῃς
Κ' ἐγὼ 'μαι δοῦλος εὐμορφὸς καὶ δοῦλος προκομμένος.
Θὰ σὲ πουλήσῃ, δοῦλε μου, καὶ θὰ σὲ παζαριάσω.
Ἄδικ' ἀφέντι μ' ἄδικο σὲ τί-οιο παλληκάρη
Μὲ ξέρουν οὔτε ὁ ντουναῖς μὲ ξέρει οὔτε ὁ κόσμος.
Σύρε, δοῦλε μου, στὸ καλὸ ποτὲ-μὴ μ' ἀνταμώσης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

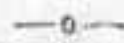
Τῷ φιλέλλητι εἰς Μ. Γῆν ἐρυθρὰν δια-
τριβὴν θέλομεν δημοσιεύσει δταν ἴδωμεν καὶ τὸ
τέλος αὐτῆς.

Ἡ ἐπομένη ἀξιόλογος περιγραφή τῆς ναυμαχίας τοῦ
Νεοκάστρου συνοδεύεται καὶ ὑπὸ πίνακος ἀκριβεστάτου
ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δαπάνη τῆς ἐκτυπώσεως αὐτοῦ εἶναι
ὑπερβολικὸς, δὲν δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν αὐτὸν δω-
ρεάν πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς. Ὅστις ὅμως
ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀντίτυπον αὐτοῦ, ἄς ἀποσταλῇ
πρὸς τὴν διεύθυνσιν στέλλων καὶ δραχμὴν μίαν.

Η ΕΝ ΝΑΒΑΡΙΝΩ ΝΑΥΜΑΧΙΑ.

Α'.

Ἀχρὶς ὥρας παρ' ἡμῖν εὐδεμία ἐβάνη ἀκριβὲς πε-
ριγραφή τῆς ἐν Ναβαρίνῳ ναυμαχίας, διὰ τῆς ὁποίας
καὶ τρεῖς Δυνάμεις, αἱ ἡγεμονεύουσιν κατὰ τὸ ἡμέτε-
ρον ἡμισφαίριον, ἐμπράκτως καθιέωσαν τὴν Ἑλλη-
νικὴν αὐτονομίαν. Σκοποῦντες προσωρινῶς νὰ θερα-
πεύσωμεν τὴν ἑλλειψίν ταύτην, μετρίσοις ὁ περιώνυ-
μος συγγραφεὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐκδώ-
σῃ καὶ τὸ περὶ τούτου μέρος αὐτῆς, ἡκολούθησαμεν
τὸ ἀνώνυμον ὑπόμνημα, τὸ δημοσιευθὲν ἐν Νεαπόλει
ἐν ἔτει 1833. Περικτὸς τοῦ Φαρναξίου Ταύρου καὶ τῶν
ἄλλων ἐκμαγείων ἀρχαίων ἀριστουργημάτων, περ-
φθέντων παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὄντως
δῶρον βασιλικόν, ἄς ὁμολογήσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν
χάριν εἰς τὸν Μονάρχην ταῦτον, ὅστις διέταξε τὴν
σύνταξιν τοῦ ὑπομνήματος, ὅπως λάβῃ τελειοτέραν
γνώσιν τῶν ἀνδραγαθημάτων. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ
εἶναι λίαν ἀξιοχρεὺς, διότι ἤντλησεν ἐκ τῶν ἐκθέ-
σεων τῶν τριῶν ναυάρχων πρὸς τὰς κυβερνήσεις των
(1) καὶ ἐξ ἄλλων ἀξιοπίστων μαρτυριῶν (2), ἐπισυν-
άπτει δὲ καὶ τὸ διάγραμμα τοῦ λιμένος κατὰ τὴν
θέσιν τῶν στόλων, σχεδιασθὲν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ
τῆς φρεγάτας Δαρμουθ.

Ἰδοὺ τοῦ σωτηρίου τούτου εἰς τὴν Ἑλλάδα συμ-
βάντος ἢ ἐξιστόρησις.

Ἀφοῦ ἐν ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας καὶ ἀδαιρέτου

(1) The united service journal and naval and military
magazine 2 Φεβρ. 1829, Moniteur, δευτέρα ἐξαμηνία 1827.

(2) Ἐπιστολὴ Ἀμιλτωνος πρὸς τὸν Κεδριγκιῶνα καὶ
πληροφορίαι τοῦ Ἰππότου Βοδίσκου Ράσου ὑποπλοιάρχου
αὐτόπτου κτλ.